

Aftershave

Maria Pilar López Bastida, premi Arnau de Palomar 2019 en la categoria de Narrativa breu

Estic fent el passerell, prou que ho sé. I sap què li dic?: més que el faré, si convé. Mal m'està dir-ho, però jo me'n surto de totes. Avui no, que és diumenge i aquí en aquest poble els comerços estan tancats, però demà, a primera hora, seré jo qui els farà una cara nova. És clar que sense el seu informe i sense els segells corresponents, no farem res. Un paperot dels mossos i muts i a la gàbia.

A casa ja ho deien: *lo barato surt car*, i miri, vostè, aquí ho té: una cara com un mapa. Tot per fer cas a la dependenta –molt bufona, tot s'ha de dir– que em va encolomar la crema *anti-âge* per després de l'afaitat. I dos pots que me'n vaig endur, per l'oferta del dos per u. Em vaig deixar entabanar, perquè el que volia era anar per feina, vull dir fer via. A més, les llums que posen per les festes nadalenques al carrer Major, al carrer de Sant Antoni, a la plaça de la Sal fins al carrer del Mig, i totes les andròmines absurdes que hi ha per tot arreu –ja sap, arbres guarnits sense cap solta ni volta i tot amanit amb cançons d'una altra època, tot plegat m'atabala.

El cas és que jo volia comprar sabó d'afaitar, però la crema *anti-âge* em va enllaminir –ho

reconec–, i, si la noia m'hagués ofert alguna altra bestiesa, també l'hauria comprada.

Si la meva dona em veiés –vull dir la meva ex-dona, que encara no me'n sé avenir que estic divorciat– comprant productes de bellesa, quin tip de riure es faria! La dèria em devia venir d'ella, que gastava un dineral amb les potingues que es posava a la cara. Per tot el cos, també. I als cabells. Últimament els duia tenyits del color de les albergínies. Un color d'allò més estrofolari, pel meu gust; però prou discret per ser ella qui el duia. Jo era dels qui pensava que si et tenyeixes, es nota que et tenyeixes; i, si no et tenyeixes, no es nota.

Aquesta és la qüestió. Tot i així, després d'aquell dia –el dia de l'albergínia– vaig dir al perruquer que em tapés els cabells blancs, sense que es notés gaire. En sortir tenia els mateixos cabells blancs i un color ros horrible, com de marieta. L'endemà, en ple agost i amb una calor que badava les pedres, vaig anar a passejar per la Rambla amb una gorra musca. Anava cofat a l'estil Carrasquet, suant com un poll, fins que la meva dona va trobar un panamà que s'esqueia més per l'època.

Miri, si vostè no ha estat mai casat, no en sap

Aftershave, 1. Il·lustració d'Oriol Juanpere Solé.

de la missa la meitat. És clar que com la Mercè n'hi ha poques... Sentir-la parlar i esverar-me, tot era u. Sempre em sortia amb algun ciri trencat; tot i això, jo n'havia après, de tractar-la. A les dones, va bé donar-los la raó. Sempre. I quan et diuen, posem per cas:

–T'has adonat que tinc el cul una mica caigut?

Llavors si dius:

–No passa res...

Ja has begut oli, perquè ella pot dir:

–Així que ja te n'havies adonat?

En aquests casos, és millor negar-ho tot. Ras i curt. Fins i tot quan, feta una pelleringa et mira

als ulls, amenaçadora, diu: digues-me la veritat!

Per això, mai te n'has de desdir, del que has negat.

Però miri, des que la Mercè i jo vam plegar veles, em preocupo que el cul no em caigui i d'altres coses que ara no vénen al cas. De les sessions que la meva dona i jo havíem fet amb la psicòloga vaig aprendre que en comptes de deprimir-me havia de treballar l'autoestima, sap?

Per exemple, si abans creia que els gimnasos eren per a acomplexats mentals, ara en sóc un addicte.

Per cert... ja em disculparan el meu aspecte pengim-penjam, però és que després de trucar al 112, els mossos han vingut en un tres i no res i

només he tingut temps de posar-me l'abric damunt del pijama; i ni tan sols he pogut calçar-me...

Com anàvem dient i per centrar els fets: ho tenia tot a punt per afaitar-me i també havia preparat l'esmorzar que em cruspiria en acabar la toaleta. Botifarra amb seques. Una exquisidesa. Massa anys de menjar galdosament, tan si vols com si no vols, mitja llesca de pa de sègol i un grapat de fruita deshidratada –i dessaborida!

Com deia: he obert el *pack* que havia comprat ahir al vespre. Del calaix on guardo les maquinetes, n'he tret una de nova. He destapat el pot del sabó i he deixat la crema *anti-âge* al prestatge de vidre esmerilat, just al costat de la crema exfoliant i reparadora *luxe caviar reaffirmant*. M'he posat la tovallola al tombant del coll, cuidant que em tapés bé l'espatlla, i m'he acostat una mica més al mirall per veure'm bé el bigoti. He fet una ganyota i després, amb la mà esquerra, m'he tibet el coll mentre inclinava el cap enrere, per guipar bé el pèl que havia de rasurar.

Havia destapat el pot de l'esprai, crec que ja ho havia dit. *Shaving gel, normal skin. West life*, això és. L'aixeta en posició d'aigua calentona. La loció hidratant al costadet de la crema revitalitzadora, a la lleixa de l'esquerra. El pot del sabó, d'un color magenta llampant i decorat amb uns petits estels que envolten la marca i que es difuminen quan arriben prop del tap de color negre, era a punt de ser sacsejat.

Com pot imaginar, aquesta operació l'he feta manta vegada.

Però, qui havia d'imaginar que avui les coses anirien a mal borràs?

Com li deia, tot a punt. He pitjat el dispensador del diabòlic esprai i n'ha sortit un núvol de sabonera blanca que m'he escampat per les galtes, des de les temples fins arran de nas; pel bigoti i la barbeta, fins a la nou del coll. Fins aquí, res que em pogués enquimerar, però tot d'una els caramells s'han enfosquit fins al color del carbó. Pintaven bastos,

però jo em resistia a creure-m'ho. Quan m'he palpat la cara, he pogut comprovar que la sabonera ja no era flonja, sinó que s'anava encartonant cada cop més.

No cregui que li estic aixecant la camisa, no, no; Déu me'n guard de fer-ho a una autoritat com vostè... Si li he de ser franc, començava a no tenir-les totes...

M'he mirat el pot i l'he agafat per llegir-ne les instruccions d'ús. Res que no fos normal. L'he tornat al prestatge. Instintivament m'he mullat la cara, però crec que l'aigua ha estarrufat més aquella pasterada. El pot, a la lleixa, impassible; i jo que feia treballar el magí per desempallegar-me d'aquella improvisada careta que m'enganyava i em tibava la pell. Aigua calenta, aigua freda. Unes estisores per tallar-la. Serrar-la amb un tornavis, amb unes estenalles, amb una serreta.

Res.

Tot en debades.

Llavors m'ha agafat un esglai de no dir i per això he trucat al 112... i mentre esperava que vinguessin els mossos a socórrer l'home llop, he obert la finestra i tot seguit m'han començat a caure regalims coll avall. He tornat al mirall i he vist que tenia la cara embetumada d'una pasta enganxifosa que m'ha deixat les mans llefiscoses i negres com el sutge. El fluid feia degotims que anaven a parar a la pica i hi dibuixava reguerols i esquitxava el marbre que envolta l'aigüera. Feixugament, en baixaven escorrims pel pit i per les cames. Llavors m'he adonat que el calaix, que havia quedat mig obert, també era ple d'aquest líquid espès i fastigós. A les rajoles de terra s'hi començava a veure una taca negra. Capcot, mirava el desenllaç. No gosava de moure'm. I quan he notat les sabatilles xopes he esclatat a riure, com un beneit, creguí'm. Cada cop més fort. No podia aturar-me. I llavors han entrat els mossos, que s'han pensat que els engalipava...

Vet-ho aquí.

–Aquest *Glossy Blond* que duu, és nou? Em podria dir quin número de tint és? »

Aftershave, 2. II-Il·lustració d'Oriol Juanpere Solé.